

**GEEN HAND VOL
MAAR EEN LAND VOL...**
(A BIRD IN THE HAND)

Komedie in drie bedrijven

door

DEREK BENFIELD

vertaling

Irene Min

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **GEEN HAND VOL MAAR EEN LAND VOL... - A BIRD IN THE HAND** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **DEREK BENFIELD** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **10** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN

Sylvia Winton

Max Winton

Miss Ferguson

Perch

Harry Tyler

Peggy

Sue

George Stevens

Helen

Frances

Het stuk speelt zich af in de comfortabele flat van Max Winton, ergens in Londen.

EERSTE BEDRIJF: Een avond in de herfst

TWEEDE BEDRIJF: Een uur later

DERDE BEDRIJF: De volgende avond

DECOR:

Max Winton's comfortabel gemeubileerde flat is op de 2e verdieping van een chique blok dat uitzicht biedt over het park. De hoofddeur van de hal is helemaal links, en als je binnenkomt moet je twee treden af voordat je in de huiskamer komt. Een groot raam neemt het grootste gedeelte van de achterwand rechts in beslag met een stoel met kussens eronder. De deur rechts gaat naar de rest van de flat. Er is een nis in de muur links, waarin een platen/Cd-speler en verschillende Lp's/Cd's staan, met boekenplanken erboven en een kast eronder. Er staat een tafeltje links met drank. Een grote, comfortabele sofa staat op een hoek, links in het midden, met een tafeltje erachter en een prullenmand links daarvan. Een grote leren, fauteuil staat rechts in het midden en een klein kuipstoeltje voor de tafel links. De telefoon staat op het tafeltje bij de sofa. De hoofdlichtschakelaar is bij de deur links, en er zijn verschillende lampjes die ieder aan en uit gedaan kunnen worden. Gedurende het stuk verwijzen links en rechts naar de spelers links en rechts.

EERSTE BEDRIJF

Het is een herfstavond. Als het doek opengaat, stormt Sylvia Winton door de deur van de hal naar binnen, bepakt en bezakt met pakjes, doosjes, etc. Ze is een zeer aantrekkelijke vrouw van rond de 40. Ze loopt luchtig naar het midden, gevolgd door Max Winton. Hij is 43, gekleed in een overhemd met lange mouwen en een klein keurig schort, hij is in een grote staat van wanhoop.

Max: Wat denk jij dat je aan het doen bent?

Sylvia: Terugkomen natuurlijk.

Max: Dat kun je niet doen!

Sylvia: Waarom niet? Ik woon hier!

Max: Niet meer. Je hebt afstand gedaan van dat recht op het moment dat je die deur uitliep met je koffers gepakt.

Sylvia (*kalm*): Nou, nu loop ik weer naar binnen om ze uit te pakken.
(*ze zet haar koffers links van de fauteuil neer*)

Max: Dat kun je niet doen!

Sylvia: Zeg niet steeds "dat kun je niet doen". Ik heb het net gedaan.

Max: Maar dat is immoreel!

Sylvia: Met mijn eigen man samenwonen?

Max: Dat doe je niet. Ik bedoel, dat doe ik niet. Niet meer.

Sylvia: Oh jawel, dat doe je wel. Ik wed dat je zelfs de formulieren nog niet hebt ingevuld.

Max: Ik heb amper de tijd gehad! Je bent nog maar 24 uur weg! Je zei dat je me nooit meer zou zien.

Sylvia: Dat weet ik.

Max: Nou dan?

Sylvia: Dat was gisteren. (*ze zet haar pakjes op de stoelleuning. Hij volgt haar aarzelend*)

Max: Wat heeft je van gedachten doen veranderen?

Sylvia: Ik had medelijden met je.

Max: Ik heb je medelijden niet nodig.

Sylvia: Ik dacht ineens aan je, aan het proberen om alles in je eentje te doen. Je was er nooit zo goed in om alles alleen te doen, toch? Kijk alleen maar naar dat schattige schortje! (*hij trekt het schort af, en gooit het langs de sofa neer*) Waarom ging je niet uit eten zoals je altijd doet?

Max: Ik wilde eens wat anders.

Sylvia: Een omelet maken?

Max: Nee!

Sylvia: Wat dan?

Max: Dat kan jou niet schelen.

Sylvia: Ach kom, vertel.

Max: Nou, als je het dan wilt weten - koude zalmfilet. (*ze lacht*) En je hoeft niet te lachen. Toevallig houd ik ervan.

Sylvia: Vroeger hield je er niet van. (*pakt haar koffers op*)

Max: Hoe zou jij dat kunnen weten? Je gaf er nooit om wat ik at. Je had het altijd veel te druk in je kantoor!

Sylvia: Oh nee, begin daar nu niet weer mee, schat.

Max: Met wat?

Sylvia (*loopt met koffers over naar rechts*): Al dat gezeur over de plaats van vrouw die thuis is. Dat is hopeloos ouderwets, weet je. (*zet haar koffers neer*)

Max (*loopt naar het midden*): Toevallig denk ik dat een man niet achter de carrière van zijn vrouw hoeft te staan. Weet je dat je soms drie weken achter elkaar niet thuis was met het eten? De ober van het Chinese restaurant begon zich al af te vragen waarom ik mijn bed er niet had neergezet!

Sylvia: Je zei altijd dat je Chinees eten lekker vond.

Max: Na drie weken smaakte zelfs mijn eitje bij het ontbijt zoetzuur.

Sylvia (*lopend naar haar pakjes*): Als je toen thuis had willen eten had je met een kok moeten trouwen.

Max: Sylvia, je weet dat het niet alleen het avondeten was. Ik wilde je gewoon van tijd tot tijd zien. (*pauze als ze elkaar aankijken*)

Sylvia: Zoals ik je wilde zien toen we pas getrouwd waren? Herinner je je die nachten?

Max: Je weet dat dat anders was.

Sylvia (*licht sarcastisch*): Oh, natuurlijk! Jij bent een man. Dat was ik even vergeten.

Max: Ik werkte toen voor die verdomde filmindustrie! De helft van mijn nachten bracht ik wachtend op vliegvelden door om de zogeheten VIP's op te wachten. Wist je niet dat ik al die tijd alleen maar bij jou wilde zijn?

Sylvia: Alles wat ik wist is dat ik alleen was. Waarom denk je dat ik deze baan in eerste instantie nam? Als ik geen kinderen kon hebben en jou niet kon hebben, dan zou ik in in ieder geval het leven krijgen dat bij me paste.

Max: Het is... het is nu anders.

Sylvia: Zeker weten dat het nu anders is. Ik heb deze baan nu. Ik ben een verdomd goede journaliste. En, wat nog belangrijker is, ik heb er plezier in. Je kunt niet van me verwachten het allemaal op te geven.

Max (*zich van haar afwendend*): Is dat alles waarvoor je terugkwam?

Om weer verder te gaan met de ruzie waar we waren opgehouden?

Sylvia: Nee.

Max (*zich omdraaiend om naar haar te kijken*): Wat dan?

Sylvia: Nou, ik sloeg aan het nadenken. Je hebt gelijk natuurlijk, over een hoop dingen. Ik heb je schandelijk verwaarloosd. Maar - nu gaat het allemaal anders worden.

Max (*doet een stap in haar richting*): Je geeft je baan op?

Sylvia: Nee, maar ik.....

Max: Begin dan niet met alles overal neer te zetten, (*hij begint de verschillende pakjes op te rapen en ze aan haar terug te geven*) want je blijft hier niet!

Sylvia (*negeert dit en loopt met de boodschappentas naar links*): Ik heb steak en een fles wijn meegenomen voor het diner.

Max: Dank je, maar ik heb al voor mezelf gekookt. (*hij heeft haar pakjes nog steeds in zijn armen*)

Sylvia: Lendestuk van het rund. (*ze zet de fles wijn op het tafeltje links*)

Max: Wat?

Sylvia: Met paddestoelen en Franse salade.

Max: Ik hou het op mijn zalmfilet.

Sylvia: Op dit moment zullen ze wel in de pan vastzitten.

Max (*de martelaar*): Ik red het wel. Dus neem deze asjeblijft mee en ga weg.

Greta Ferguson komt schuchter binnen. Ze is een vlijtig uitziend type van ongeveer 30 jaar, met bril en ze heeft een draagbare schrijfmachine bij zich. Ze loopt tot de sofa.

Max: Wie is dit in Godsnaam?

Sylvia: Je herinnert je Greta nog wel.

Max: Nee, ik herinner me Greta niet. Ik heb haar nog nooit van mijn leven gezien!

Sylvia (*gaat naar linkerkant van de sofa, tot Greta*): Let maar niet op hem. Hij is van streek omdat ik zijn zalm verpest heb. Hij bedaart nog wel. Heb je de auto nog kunnen parkeren?

Greta: Om de hoek. (*zet haar handtas rechts op sofa*)

Sylvia: Ah, mooi. (*tot Max*) Mejuffrouw Ferguson is mijn secretaresse.

Greta: En dit is mijn typemachine. (*houdt de typemachine omhoog, gaat helemaal rechts van de sofa staan*)

Max (*links bij de leunstoel*): Hoe maakt u het?

Greta: Het is een Remington.

Max: Kon je het niet verdragen er gescheiden van te zijn?

Sylvia: Ze zou niets zijn zonder hem, toch?

Max (*het oog op Greta, zonder enthousiasme*): Ik geloof je.

Sylvia: Dus nam ze hem maar mee. (*ze loopt weer naar de tafel en controleert het eten in de boodschappentas*)

Max: Waarvoor?

Sylvia (*nonchalant*): Om brieven voor me te typen natuurlijk. (*Max loopt nijdig naar de sofa*)

Max: Hier?

Sylvia: Ja.

Max: Sylvia, je schijnt te vergeten dat je hier niet meer woont. (*Greta giechelt en hij draait zich naar haar om. Ze reageert en loopt weg naar de leunstoel*) In ieder geval moet ik soms werk thuis doen. Je kunt niet in en uit lopen hier en op dat ding gaan rammelen. Hoe zou ik me kunnen concentreren?

Greta: Ik zal je niet storen.

Max: Nee, dat zul je niet! (*draait zich om naar Sylvia*) Ze komen hier niet in - geen van beiden.

Sylvia (*sussend*): Maar schat, ze is mijn secretaresse.

Greta: En dit is mijn typemachine. (*houdt hem weer omhoog*)

Max: Dan moeten ze allebei op kantoor zitten, met een zwarte hoes eromheen totdat je ze 's morgens nodig hebt.

Sylvia: Maar ik zal 's morgens hier zijn.

Max: Wat?

Sylvia: Je was altijd maar aan het klagen over de tijd die ik op kantoor doorbracht, dus in de toekomst ga ik meer werk thuis doen. (*ze neemt de pakjes van hem over*)

Max: Maar er is geen toekomst - we gaan scheiden.

Sylvia: Ja, dat weet ik. Maar voorlopig moet er toch iemand voor je zorgen, zo is het toch? (*Sylvia loopt langs Max naar de rechterdeur*) Kom mee Greta, ik zal je laten zien waar je slaapt.

Max (*naar het midden*): Ze zal hier niet slapen. En jij ook niet.

Sylvia: Wat ga je dan doen? Perch bellen en ons laten verwijderen? Ik laat haar in de achterkamer slapen, naast die van mij.

Max: Ze slaapt hier niet!

Sylvia: Natuurlijk doet ze dat wel, schat. Per slot van rekening kun je nauwelijks verwachten dat, nu we gaan scheiden, ik onder hetzelfde dak als jij woon zonder een chaperonne. (*ze gaat met Greta rechts af, een en al glimlach. Max staart ze na*)

Max (*roept*): Chaperonne! Dat is wel het laatste wat je nodig hebt!

Perch, de liftbediende, komt binnen met een grote krat drank. Hij is een plattelander uit het Noorden van ongeveer 50, met de houding van een oude soldaat.

Perch: Waar wilt u het hebben, meneer.

Max: Wat?

Perch: De drank.

Max: Ik heb geen drank besteld.

Perch (*naar links van de sofa*): Nee meneer, meneer Tyler heeft dat gedaan. Belde me vanmiddag op.

Max (*tot bij sofa*): En vertelde je het hier af te leveren?

Pech: Ja meneer.

Max: Die is snel te werk gegaan.

Perch: Hij zei om een feestje voor te bereiden.

Max: Nou, het ziet er naar uit dat je dat wel gedaan hebt. Ik denk dat je het beter hier kunt zetten, Perch. (*Perch zet de drank op de tafel links*)

Perch: Knul bij de slijter vroeg me of ik zat te wachten op een drankverbod.

Max: Dat verbaast me niets. (*Perch loopt naar Max*)

Perch: Is weer eens wat anders dan 2 bruine biertjes en een zak chips, dat kan ik je vertellen. Maar, het is niet elke dag, toch?

Max: Wat is niet elke dag?

Perch: De dag van de vrijheid! Iets om te vieren. Ik wou dat ik zo gemakkelijk van mijn vrouw afkwam. Ik denk dat u gewoon geluk heeft gehad, meneer.

Max: Oh ja, tamelijk. (*werpt een nerveuze blik naar rechts*)

Perch: Maar u was tenminste vastberaden, hield uw poot stijf. Ik bewonder dat in een man, meneer. Meester in uw eigen huis. 'D'r uit!' En ze ging d'r uit.

Max: Ja. Ja, dat deed ze inderdaad, he?

Perch: Ik denk dat er genoeg is, meneer.

Max: Ja, juist. Dank je, Perch.

Als Perch weg wil gaan, komt Sylvia terug en loopt naar de leunstoel voor het laatste pakje.

Sylvia: Hallo Perch. (*hij draait zich om en ziet haar*)

Perch: Oh, mijn God!

Sylvia: Je klinkt niet alsof je blij bent me te zien.

Perch: Het spijt me mevrouw. Verrukt, natuurlijk. Een beetje een verrassing, mag je wel zeggen. Prettig u weer terug te zien, mevrouw. (*hij draait zich om naar Max, als hij naar de deur loopt*)
Het duurde niet lang he, meneer?

Max: Wat?

Perch: De revolutie! *(gaat links af)*

Sylvia: Lieve oude Perch. Niets veranderd.

Max *(nors)*: Wat verwachtte je dan? Je bent nog maar 1 dag weg.

(Sylvia ziet de drank en loopt ernaar toe om het beter te bekijken)

Sylvia: Wat is dit allemaal in vredesnaam?

Max: Oh - eh - een paar flesjes maar.

Sylvia: Lieve! Je bent een schat! *(omhelst hem)*

Max: Waar heb je het over?

Sylvia: Je wist het al die tijd, he?

Max: Wat wist ik?

Sylvia: Dat ik terug zou komen.

Max: Nee, dat wist ik niet! Eigenlijk heb ik die drank niet besteld. Dat heeft Harry gedaan.

Sylvia: Harry?

Max: Ja.

Sylvia *(naar het midden)*: Ik had het kunnen raden. Je hebt hem dus over ons verteld?

Max: Eh - ja. Hij belde gisteravond.

Sylvia: Ik wed dat hij verrukt was. Per slot van rekening weet hij alles over stukgelopen huwelijken. Hij zal wel blij zijn dat het jouwe ook mislukt is.

Max *(naar haar toe)*: Om precies te zijn was hij nogal van streek. *(ze draait weg)*

Sylvia: Niet zo van streek om de drank te bestellen om het te vieren.

Max: Sylvia, niemand viert hier iets.

Sylvia: Medelijden hebben dan. Noem het wat je wilt. Het blijft een hoop drank. Het lijkt wel of je ingeslagen hebt voor een belegering. Kon je geen 24 uur wachten. *(pauze. Ze kijken elkaar aan)* Je bent nog steeds verliefd op me.

Max: Nee, dat ben ik niet.

Sylvia: Ik wed van wel. *(ze komt naar hem toe)*

Max *(loopt achteruit)*: Ik roep mej. Ferguson.

Sylvia: Roep wie je wilt. Ik denk dat ik je ga zoenen.

Max: Ik zal vechten.

Sylvia: Ik ben sterker dan jij.

Max: Dat hoef je mij niet te vertellen. Ik heb de littekens om het te bewijzen. Als je dichterbij komt, ga ik schreeuwen.

Sylvia *(met een glimlach)*: Weet je, ik denk echt dat je dat zou doen. *(met plotselinge achterdocht)* Hebben jij en Harry wat meiden op bezoek vanavond?

Max: Meiden?

Sylvia: Je weet wat meiden zijn.

Max: Wat denk je wel niet van me?

Sylvia: Ach, kom....

Max (*in de verdediging*): Als we dat zouden hebben, zou jij geen recht hebben om te klagen.

Sylvia: Ik klaag niet. Ik vraag het.

Max: Je gezicht klaagt. (*loopt langs sofa heen en weer tot rechtsmidden*) Weet je, jij was het die uiteindelijk besloot van me weg te gaan.

Sylvia (*volgt hem*): Je drong nogal aan.

Max: En op het moment dat je dat deed, liet je de teugels los en was ik vrij om te galloperen waarheen ik maar wilde.

Sylvia: Ik verwachtte nauwelijks van je dat je over het dichtstbijzijnde bosje loslopende merries zou galloperen vanaf het moment dat ik uit zicht was!

Max: Maar dat deed ik niet! Jij was het die begon te praten over meiden.

Sylvia: O.k. Hoeveel?

Max: Wat?

Sylvia: Meiden! (*pauze. Max zit in de leunstoel, medelijden hebbend met zichzelf*)

Max: Geen een.

Sylvia: Geen een?

Max (*rustig*): Ik sprak met Harry. Hij zei dat hij zou komen vanavond. We zouden een rustige avond hebben, weet je, twee oude vrienden die elkaar troosten, een paar biertjes drinken, misschien wat voetbal kijken op de televisie.

Sylvia: Geen feest?

Max: Nee.

Sylvia: Geen meiden?

Max: Nee.

Sylvia: Al die drank alleen voor jou en Harry?

Max: Ja!

Sylvia: Jullie zouden je moeten schamen! (*gaat rechts af. De deurbel gaat*)

Max: Oh, mijn God!

Max loopt de voordeur uit. Een paar seconden later komt Harry Tyler binnen, levendig, fris. Harry is iets ouder dan Max, zelfverzekerd en vol zelfvertrouwen, een aantrekkelijke persoonlijkheid, met het licht korzelige uiterlijk van een man die het klappen van de zweep kent, veel heeft doorgemaakt. Hij stormt naar binnen, legt hoed en koffer neer op tafeltje naast de sofa en loopt naar het midden. Max volgt

hem en ze treffen elkaar bij de sofa. Harry straalt enthousiasme uit.

Harry: Max! (*pakt hem bij de schouders*) Welkom bij de club! Je ziet er nu al beter uit. Een geheel nieuwe man. En dit is nog maar 24 uur. Kun je nagaan wat een paar maanden voor je zullen doen. We zullen snel van dit gezonde uiterlijk af zijn.

Max: Harry, eigenlijk.....

Harry: Asjeblieft! Begin er nou geen spijt van te krijgen. Je nam de goede stap. Geloof me, ik weet het. Natuurlijk voelt het vreemd in het begin, maar ik heb er nooit spijt van gehad. Kijk nooit terug. Je staat op de drempel van een nieuwe wereld. Is de drank aangekomen?

Max: Daar.

Harry (*loopt ernaar toe*): Ah - mooi.

Max: Je hoefde dat niet te doen, hoor. Ik had nog een paar flessen.

Harry: Die zijn mooi om mee te beginnen.

Max (*doet een stap in zijn richting*): Maar Harry, er is iets wat ik nog niet.....

Harry: Als je gaat janken op m'n schouder, loop ik zo weer naar buiten. Positief denken. Dat moeten we hebben. Positief denken.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto